

LLEVOR

Revista quinzenal.

SUSCRIPCIO

Trimestre. Ptas. 1'00
Un nombre. " 0'20

Nombre 20.— 4 Abril 1909

Redacció y Administració
Plassa d'en Perplnyá, 4.—Granollers.

Rhum Quina y Colonia Higiene del cabell; te un perfúm suau y agradable, poseheix propietats sanitaris y tónicas que s'acomoden de un modo admirable, principalment pera l'ús de las senyoras.

— PLASSA DE LA CONSTITUCIÓ N.º 33 —
— GRANOLLERS —

Francesch Coma.

BONCO VITALICIO DE ESPAÑA

Seguros vida

DELEGACIÓN EN ESTE PARTIDO:

Carlos Guimerá PLAZA DE LA CORONA, 5
GRANOLLERS

El mejor tónico-recostituente, tolerado por los estómagos más delicados

ES EL

Jarabe Yodo-Tánico Fosfatado Alio

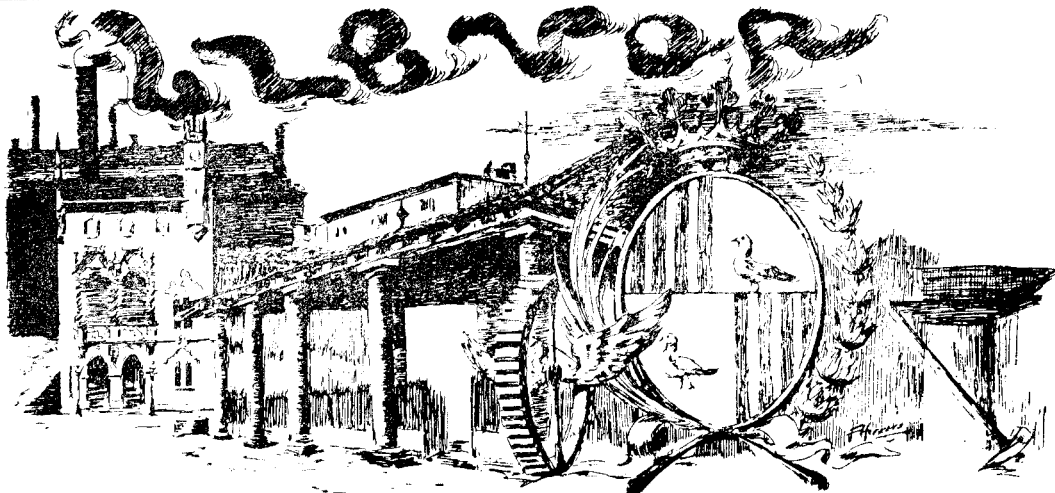
Abre el apetito, favorece la nutrición: cura la opilación, colores pálidos, anemia, cansancio habitual, loxitud y todas las manifestaciones de la debilidad en cualquiera de sus diversas fases. Pídase en la

Farmácia Gasset Plaza Ganado 63 y 65 y Maspons 1 y 3
GRANOLLERS.

Casanovas y Freixas

— Carbones Minerales —

DESPACHO: RDA. S. ANTONIO, 82 PRINCIPAL.—BARCELONA.

Redacció y Administració, Plassa Perpinyá, 4.

CRONIQUE

De tot arreu

Una de les coses que mes deuen preocuparnos i mes an'aquestos temps de continua i gegantina lluita pera viurer, es l'endemá.

Altres poblacions, be prou que ho han comprés aixís mateix i s'han perapetrat, creant institucions adequades al cas.

En nostra vila, ont sembla que's pateixi la malaltie de l'ensopiment i de la nyonya, no'ns preocupa ó pareix no preocuparnos aquest endemá, am tot i fer pensar— a qui pensi—lo trist que ha de resultar pera'l pobre, que després d'una vida de treball, arriba á vell, sença altres recursos que'l veurers reclós en un Asil, aont farant la caritat de mantenirlo, ó per altre cantó, anar per aquestos carrers á implorar una almoine de la voluntat de ses convehins.

Aixó, que com di: i ven clar se veu, deurie preocupar en general, á les classes adinerades quant

menys per humanitat, sino per egoísme propi, i'n particular, al obrer mes directament interessat en la cuestió, se te tan olvidat, que per esforços que feu pera sentir quelcom, en boca d'uns i altres en aqueix sentit, no sentireu res: els uns, els rics; be prou que la tenen assegurade la vellesa; els altres, els obrers: ves qui'ls fa encaparrar per l'endemá, mentres el dissapte's cobri lo guanyat en llur treball de la setmana, i'l diumenge's puga *disfrutar* jugant-sels en el café..... o fent algun berenar

Doncs be, caldría que uns i altres deixessin per un moment de pensar en llurs *goigs* present i volguessin preocuparse'n de serio de tan vital qüestio i veurer tots junts si n'es arribade l'hora de pensar en la creació d'una «Caixa de pensions pera la Vellesa i d'Estalvis.»

La creació d'aquesta «Caixa» fora en nostra humil parer, la solució mes adequade i vers aquest assumpte deurie anarse de dret pel be que necessariamente ha de reportar, tocantne'ls mes positius resultats l'element obrer car, al fi i al cap, pera ells se faria la feste.

FRANCESC BASSAS Y PALAUS.

PARCHES PADRELL

Evitan la esterilidad, el aborto y dolor de riñones, tan frecuentes en las señoras.

Depósito principal.— Baj San Pedro, 52.

Farmacia "Antigua del Doctor Padrell".—BARCELONA.

Fullas marsidas

(DE KRISTIÁN WINTER-HJELM)

N'era dia de tardor, silenciós, clar y espléndit, entonada de vibrants colors l'atmósfera, y per entre finesas y transparencias relluhian tots los objectes.

Per la finestra mirá ella 'l jardí, ahont lo jardiner continuava sa tasca, y va pensar: Talment com lilit de difunt, l'últim esclat de vida, precursor del hivern ab sos dñas borrascosos portantne per seguici la mort.

N'havía esdevingut anguniosa. Totas sas ideas giravoltavan sobre lo mateix, sobre la mort, sobre lo miser de la vida, sobre recorts punyents. Las demás ideas s'esvahían y cap tenía importancia capgirada per sa preocupació. No obstant y'ls anys passats, are se li presentava la escena de al morírseli'l seu espós, boy estés en lo lilit, d'una manera tant viva y tant clara com si hagues sigut del dia abans. Y vingué després altre recordansa, la sotregada dolorosa de la perdua del seu fill, tan jove, tan bon minyó y tant de cor que se'l volía. L'espectacle de fora, de la naturalesa, també li deya com se'n marsía d'una temporada al altre del estiu durant las quals havia esperat, havia temut, havia estimat, ab l'únich fill que n'hi quedá, ab sa filla, y aquestos carinyos maternals los veuría substituïts per altres ardents y variables, per las dolsesas del primer amor. Cap utilitat ne reporta la jovenalla lo concebir esperansas com acostuma; ella vella, dona d'experiencia sabia que aquí igualment hi compareixería la tardor ab sos hiverns glacials y ab lo fullam resecat ... que'n lloch de las promesas vindría la desilució.

Se sentá alashoras novament á la butaca y dirigí una afanyosa mirada per la cambra elegante. Aquell be de Deu, lo que un bon passament material logra ajuntar, quan la tardor de la vida que per lley inevitable ha de venir—y sa mirada's decantá envers un llibre que's deixava de llegir y tancat restava sobre la taula—tot alló sols en devindría fullas marsidas.

Era'l titol de la obra qu'estava llegint, y'l titol era'l propi d'examinarse las cosas en sas generalitats. Contemplantse la campinya aquesta la hi refer-

mava ab aytal idea, com aixís l'habitació aquella, com per aquest faysó lo que la somovía.

Aquella concordancia entre lo que veyá y lo que sentía no'n podia pas de tráuresela de la pensa; compareixía á cada memoria una y altre vegada, y á sa vora li cridava com per fernhi recordansa. Agafá'l sombrero y lo mocador, y per la galería se'n aná cap abaix al jardí. Prengué primer lo camí que volta per las feixas ahont hi ha las flors—runas de las magnificencias del estiu—y després se plantá prop del jardiner.

—Vosté també s'ocupa ab fullas marsidas, Olsen.

—Si, senyora, aixís haig de ferho.—Lo vell casi ab lo cap blanch se la va mirar y s'apoyá ab las arpellas.

—Olsen, que trist ho trobo veure com tot aixó se'n torna fullas marsidas; y després en ve l'hivern, la neu... ¡oh!—Se remogué ab un gest de compadeixensa y ab tristesa contemplá las feixas de flors.

—Si, si, es clar, ve l'hivern... ¡Oh, si!—Y Olsen se posá'l tabaco de mastegar á l'altre banda de la boca, y mirá á la senyora, curiós; l'home no ho sabia pas be lo que ella verament pensava; mes aquella contesta de que l'hivern no hauría de venir, lo deixá extranyadot.

—Que vol que's fes de bo de no haverhi hivern—seguí dihentli ab pausa y reflexionantliho—donchs si las rosas s'haguessin d'estar tot l'any aquí, y vinga atormentarlas y atormentarlas, y sempre xuclá de la terra, poca cosa hi reviuria á no ser las hervotas, y ab lo rematje y las fullas tiradas en aquest tros—si, veu, senyora—será'l terreno millor per la primavera y de nou tornarà á florir. Aixó ve á ser á tall de cercle, si, senyora, sempre á tall de cercle; lo qu'es flor s'ha de marsir; pero lo que s'ha marsit en tornarà á ser flor. ¡Aixís absolutament igual de com passa'n la naturalesa!

—Si, si, apreciat Olsen, penso sols que també nosaltres deurem marsirnos.

—Si, si, vaja, vaja... aixó es molt posat á la rahó... si, si... pero altre vegada nosaltres també nos haurém de convertir en criaturas.

¡Criaturas!... si, segurament; al menys no s'haguessin de mustigar. Mes quina tontería estarse allá y conversar d'aytals assumptos ab un home que sols entendría de cosas materials y vulgars; no podia concebre las finesas simbólicas, ni ferse cárrech de las aixaladas pero amargantas ideas que matan ab son ayre invisible y envenenat.

Se'n torná á sa cambra, va pendre altre volta'l llibre, dirigí una rápida mirada á las páginas obertas com si tractés de que li sugerissin las mateixas ideas de feya poch. Arc los pensaments no's referían pas sobre'l mustigatxe darrer y sobre la mort de que suara li parlava; anava recordantli tot quan en lo transcurs de sa vida se li havia tornat mústich, y sutilisant, sobre sa tomba ¡si'n veyá caure de fullas marsidas!

Li vingué á la memoria'l seu matrimoni. ¿Havia sigut felís? Si, ¿pero qu'es la felicitat? De recaptar sincerament devia confessar que, entre'ls devers de la vida'n comú, en lo lloch de la estimació hi sobresortia quelcom ab més semblansa á la amistat, á la sumissió que als efectes del amor. Quan ella seguint en la sevas recordansas considerava'l somni ideal com un foch arderós y cóntant, tot abrusantho, encenentho, escalfantho, veyá que devia acompanyarho de molta lava y escorias, y de veras bona part d'aixó restava present.

¿No'n havia de igual modo, poch á poquet, com per un conveni callat, posada la vida ab ordre; ¡no s'havía moderat en sas pretensions—renunciament dirigit sobre lo més profundo, lo més volgut, lo més important— y tot no s'havía convertit com l'amistat de dugas personas ben educadas, que'n certas questions una's somet fidel al altre, y en moltas queda indiferent? Y, además, respecte d'ell no s'hi havia portat sempre de la mateixa manera com ab sos fills als qui tan estimava? ¿No sigueren realment ocasió los fills de que la bona armonía no hi fos constant y que pel contrari las malas caras sovintejessin? Y per últim, ¿no comprenía la felicitat del seu matrimoni sols en aixó, ab lo fi de que ella guiés los interessos comuns é inseparables, ab lo tacto de persona ilustrada com quan ab un altre's fa companyia, en lloch de sentir y viure ab un altre? Devía afegirhi que la indeferencia també se'n havia rosegada molta de felicitat... ¿Pero passá tal com va somiarho? ¿Los ideals, los somnis ahont havían anat á parar? Per aixó, donchs, tenia molt de veritable'l títol de fullas marsidas..... marsidas, n'era cert, la verdadera paraula, no aniquilament, sino marsidas, corsecadas.

Per dos cops se passejá amunt y avall de la habitació. Se detingué devant del gran bufet. Adintre hi guardava las primeras fullas marsidas... un símbol de quant li succehí. La clau giravoltá y lo calaix s'obrí. Reflexioná un moment, y tragué una caixeta

guardant lo ram de nuvia marsit; en lo centre s'hi veyá una rosa mitj oberta d'un roig fosch y voltant-la ampla cinta de sa flor predilecte l'heliotropi, y á fora com adorno una corona de botons de rosa blanca. ¡Tot mústech!

May en sa vida s'havía fixat com alashoras en lo marsiment d'aquella corona, tant marsida com lo recort de sa felicitat. ¿Aixó no eran fullas pera la seva tomba?

Ho posá'n las páginas del llibre y se decantá per mirar-se'n en lo tocador. ¡Ella marsida també ho era! En son cabell se n'hi destacava un de blanc! prompte d'altres ne compareixían. . . si sa filla, l'únich ser que li quedava pera estimar la enganyava, sofrint, romperia, desferia lo seu carinyo de mare... aquesta última consolació que res es prou pera curar y deuria arrencarse d'un cor mitj consumit.

De fora venia algú ¿era sa filla? La conegué ab lo trepitj y sa tristesa's cambiá'n nerviosa intranquilitat. Volia unicament ensajarse altre vegada en llegir l'enigme de sa fesomia, si era alegre ó triste la disposició de sa supericritat. De la expresió variable l'adoptada pera sa filla era sempre: una incertesa secreta, una retardansa constant de la última desilusión amarganta.

Y la porta s'obrí. Ruborosa, depressa, resplandint, ab vivor, entrá la noya. Va semblar com si ab ella d'un cop entrés á la habitació llum y calor encantadora.

—¡Mare!

Ni una paraula més. Sols va dir aquest mot ¡mare! Després amagá sa fesomia entre'ls brassos de sa mare, rihent, plorant, abrassantla, y breu, parlava ab apassionada y esvalotada alegría. No s'atreví á mirársela, y la mare per un moment tolerá aquesta primera tempestuosa y ruidosa satisfacció íntima.

Pero ab tot la compregué, y la compregué perque ella mateixa havia patit molt, y allavoras estrenyé á sa filla ab son cor fidel y apassionat.

Y mentres la noya ab lo cap inclinat, s'explicava, se parava, tornava á comensar, buscava paraulas, per sobre d'ella mirava sa mare las flors mústegas del llibre y pel mitj de las llágrimas escapantse de sos ulls las va veure de nou frescas y gemadas. Las sonreya y n'hi semblava arribarli las fragancias de las flors, y sens que sortís dels seus llabis las hi preguntava, si's recordavan del gay amor per ella viscut; y de si tenían memoria de la ardenta besada

d'ella rebuda al colocalarlas en lo nou hostatje dintre de la caixeta com per recordansa eterna.

Y tot altre vegada are hi reapareixia... que, no obstant, durant molts anys en tingué prou ab l'amor posat en lo fondo del seu cor, encare que altre que sa filla hagués sigut qui se'n duya las recordansas. Aquest amor n'havia tingut sa part de claror y sa part d'ombra, y á n'ella mateixa n'hi havia tocat la part més grossa d'ombra, y la veritat, li plagué que tant ell com ella la part dolenta se la estimavan més per ells mateixos, al objecte de que sos fills en poguessin disfrutar de la part de la claror. Pero per ells, clar que sí, n'hi havia hagut días assolejats donchs que'l primer tempestuós amor de la joventut n'era una inclinació que's posá'n lo fondo del cor, dominant los sentiments de sa persona y lo pervindre de la seva vida. Y per aixó aquest amor no transmeté sempre'l color rosat á la supeficie. Sols la florida del día s'havía marsit; soca y arrels en conservavan potenta sava.

Rahó'n tenia'l jardiner al dir que nosaltres després devían venir á parar en criaturas. ¿Y are no sería factible la realisació del seu somni més estimat amanyagantlo desde que sos fills comensaren á xarrotejar? Y lo somni que ab pena profunda'l classificá'n lo rengle dels somnis enganyosos, podía realisar-lo: ¿se veuria avia y ab sa filla hi passaria una vida de satisfacció?

—Sí, sí—seguí pensant—lo meu únich, lo dols... te comprench bé; en aquest moment, me sento reviure com jo mateix vaig ser causa de que aixís passés á la meva mare...

Sa filla se la mirá:—Ay, mare, veig qu'está molt alegre, qu'es felís...

Després sa mirada's dirigí á la taula.

—Pero, mare, ¿qu'es aquest llibre? «Fullas marsidas». Ay, ay, y aquí entre'ls fulls no hi ha també fullas secas?

La mare va sonriure. En aquell moment posada á comparar cóm podía imaginarse que'n un instant passés per aquella transformansa.

Ab discreció va agafar las flors mústegas y las hi doná una besada, potser menys fogosa y ardenta, pero més de cor y d'agrahida que no va ser la primera al casarse. Després las va posar á la caixeta y besá á sa filla'n lo front.

—¡Tonta —li va dir—no ho son de fullas marsidas, son recorts que viuhén, recorts que creixan!

Traducció directa de la llengua noruega

J. VIDAL Y JUMBERT.

LA MORT

LEMA: *No demane merc per ço que vina, ans me acus per digne de mort.*

Del B. Ramon de lo *Felix de les marelles.*

La veig; triunfant en sa carroça
qu'al mur més for obri portell,
anant arreu a fer destroça,
tant qu'aqueix món es ampla fossa
ont cau la vida en desgavell.

Crema una antorxa capficada,
mira un rellotge a sa claror;
y a cad' instant es arribada
l'hora de fer nova segada
ab sa gran falç de segador.

Son carro d'ossos traqueteja,
trescant p'el mon, de part a part;
y com en núbol qui lampeja,
dins la pols qu'alça hi volateja
de mes tristors el negre esbart.

Seguint eix carro nit y dia,
com si ja may jo l'hagués vist
va ma constant melancolia,
vella febrosa qui somia
un mateix somni, fosch y trist.

Peixintse sols de recordances
cap als difuns del meu amor,
van tot seguit mes anyorances
com un remat d'ovelles manses
belant enfora del pastor.

També a mos ulls se representa
mon trist aplech de desongany,
fruita corcada y macilenta
que'm va fer caure la tormenta
del fresch ramatge de mos anys.

Fins de ma lira les quimeres,
se van perden en negre fum,
com un manat de flors borreses
qu'al esfullarse, volanderes,
no deixen rastre de perfum.

Com dos desmayis qui s'abraonen,
unintse aquí Dol y Tristor,
sopluig y estatge sols me donen,
y ab llur brancam el cor m'afonen
a dins la font de l'Amargor,

La font plorosa de mes dies
s'en va corrent cap a la mar,
qu'ab estropeig y correnties
mes obres ¡ay!, algues musties,
a la ribera ha de llançar.

Alta tristor, fonda impotencia
par que'm detur l'alé vital..
la Mort m'esguarda ab inclemencia
perque no pot de ma innocencia
cullir la flor angelical.

En aquest mon ja res m'avança,
y aterradora veig la Mort..
ja sols me resta l'esperança,
del raig de llum que Deu me llança,
qu'en naufragar me tregui a port.

JOAN AGUILO, PRE.

Pàgines festives

COSES DE LA RAMBLA

La escena a mitj demati,

Dos subjectes van caminant Rambla amunt. L'un vesteix americana y cobreix el cap ab gorra de les nomenades de ciclista, l'altre també porta americana, lo que no du es camisa, fent de tal una samarreta negra ab ratlles grogues, y una catxutxa d'aquelles que resulten híbrides de gorra y boyna; un d'ells porta una ampolla buyda a dintre de la que hi ha un tap de suro, y el seu company va ab un gran penjoll de fils-ferros a la mà, que un a primera vista creu que's tracta d'unes quantes dotzenes de graelles desmuntades.

Al arribar a la Rambla de les Flors, el que du'ls misteriosos fils-ferros deixa aquets a terra, y l'altre, treyentse déu centims de la butxaca, comença a picar a l'ampolla ab la moneda, ab l'intent de cridar l'atenció, dient avans al seu company:

— Oju ab el gura, Tano.—

Prompte comencen a aturarse devant del *pica ampolles*, l'aprenenta de modista que va ab la panera a portar un vestit, el desvagas emblanquinador ab son inseparable company el camàlich, la criada a qui la seva mestressa ha enviat per un recado urgent, el xicot de la litografia ab la pedra al coll, el taverner carregat també ab el caixó de les ampolles, que li serveix d'arma ofensiva pera obrirse pas entremij dels badochs, clavàntelshi tantos a discreció.

Quan el de l'ampolla li sembla que ja té prou número d'abmiradors, comença a engegar el següent discurs:

— Ara, senyors, veurán un jóch molt divertit, que poden vostés ferlo al café, en una reunió d'amichs, entre familia després de sopar, ect. ¿Veuen aquesta moneda de déu céntims? Vostés creuen que no entra pel coll d'aquesta ampolla, ¿veritat? Donchs ara veurán cóm jo la faré sortir després pel fons sense trencar el vidre, y en acabat desapareixerá la moneda y, lo qu'es molt més extraordinari!, l'ampolla y tot.—

La concorrencia comença per obrir uns ulls com boles de billar.

El taverner ja no's recorda dels clients qu'esperen el vi, el xicot de la litografia no pensa que hi ha qui necessita la pedra, a la criada li ha fugit de la memoria'l recado, la noya de la modista comença a empatollarse una mentida pera justificar la tardança devant d'aquesta, y ni l'emblanquinador ni al camàlich els passa pel cap que hi pot haver qui els busca als seus llochs de costúm.

L'*orador*, aixecant els braços ben enlayre perque pugui veure tothóm un jóch tan meravellós, continúa:

— Ara començarém el jóch, senyors; vagin venint! A la una! (*Espectació.*) A les dues!! (*Mes espectació.*) A les...!!! Macatxo! ara me n'adono, senyors: aquí dintre de l'ampolla hi ha un tap de suro y el jóch no sortirà ¿Que s'ha de fer en un cas semblant? (*Agafa'l manyoch de fils-ferros.*) Donchs per treure un tap d'una ampolla no hi ha altre medi que usar un d'aquets aparatos, que han tingut grans éxits en totes les capitals europees d'*Europa* y acaben d'obteni medalla d'or en la exposició de... de... de Berlín, *capital de la República Inglesa*. Aquest curiós aparato, qu'en qualsevol botiga del carrer de *Farnandu* els hi farien pagar a cinch pessetes, aquí's ven a quinze céntims. ¿Veuen? S'introdueix a l'am-

polla y un cop dintre, se tomba la mateixa a fi y efecte que'l tap se colouqui a la vora de la sortida. Ara no s'ha de fer altra cosa que anar estirant poch a poch l'aparato y, com ja poden veure, els ganxets que hi ha al cap d'avall de cada fil-ferro's claven al tap de suro obligantlo a sortir tant si vol com si no. Per quinze céntims no deixin de tenir a casa un objecte de tanta utilitat. ¿Qui en vol un? ¿Qui en vol un?

—A veure, mestre.

—Teniu ja'l podéu mirar de tots cantons; aquí no s'enganya a ningú.

—Me sembla qu'es molt de *nyigui-nyogi* aixó.

—Deixéuho, donchs! Ja han vist tots vostés que no pot anar millor de lo que va.

—¿Que no estaria bé per déu céntims?

—Encara que me'n donguessiu catorze y mitj. A nosaltres ja'ns costa més a la *frábica*.

—*Bueno*, teniu, donchs.

—¿No hi ha ningú més que'n vulgui un altre?

—Doneumen un que sia reforçat.

—Tots son iguals, hereu. Si el voleu triar vós mateix..

—Ja está bé aquest.

—Ara, senyors, que s'estan rematant!

—Faci el *favort* d'un parell, si es servit. Ne guardaré un pera regalar a la noya quan sia'l seu sant.

—Aqui els té.

—Un per mí.

—Un per vosté.

—Un altre.

—Aqui va.—

La cosa comença a anar com una seda. El públich, no podent permanéixer impassible devant de les manifestacions del progrés, fa gran demanadiça del nou invent premiat en la *República Inglesa*, que ve a substituhir l'antich sistema dels cordills; però, com que aquesta mena de avenços tenen a la via pública un terrible enemich anomenat *guardia municipal*, prompte un individu pertanyent a n'aquest cos ve a posar ff a la difusió de la ciencia a quinze céntims.

Al véurel el company del xerrayre venedor (que durant tot el rato de la peroració no ha fet més que mirar per tots costats, y que per cert es un guayta que no necessita ulleres de llarga vista pera poder senyalar la presència de la esquadra enemiga als confins de l'horitzó), dona al moment la veu d'alarma, la veu fatídica de: «*Llarch, ve'l gura!*»

A l'instant s'opera un gran cambi en el quadro: el *Llarch* (que ara ja sabem el seu motiu) agafa l'ampolla que havia deixat a terra pera despatxar el *pesca-taps*, el *centinella* arreplega aquests, y els dos s'apresen a tocar pirandó ab gran descontent de la criada badoca, que al veure que se'n van els hi pregunta:

—Y alló de fer desaparéixer l'ampolla, ¿que no ho farán?—

—Noya, ara farém una cosa de molt més mérit: no solsament desapareixerá l'ampolla, sinó nosaltres y tot.—

ALEXANDRE FONT.

LAUREA DALMAU

LA VEHINA

ACCIÓ DRAMÁTICA.

(Continuació.)

LLORENS, *alt pero per sí.*

¡Humiliacions del mon! ¡feblesa d'ella! ¡contradiccions dels meus!

MARIA

Donchs deixala, fill méu!

LLORENS

Si no puch mare! Si ara es cuestió de la meva dignitat, de la meva honra!

MATEU

¿Com?

MARIA

Fesho per mí, que soch la teva mare!

LLORENS, *á la Maria*

Si vos també la estimariaho, si la coneguesseho! no vos la imaginéu com la presenta el mon: vulgueula véure tal com es: bona, sencilla.....

MARIA

No, fill, no! no m'hi posis al seu costat, que m'hi morirí!

MATEU

No! no'ns he li posis, perquè no la hi volém! A les nostres velleses, baixar el cap per la deshonra, no pot esser! no, may! Y s'hi t'hi vols casar, ja ho sabs: pero nosaltres marxarem....

LLORENS

¿Que?

MATEU

Sígahi felis: pero nosaltres marxarem lluny d'aquí, ahont no tinguém d'abaixar el cap no més que pel pés dels anys! y si no podem ¿treballar, captarem una almoyna; y si no, ens morirém de fam: però morirém ¿honorats, ab el cap dret, ab el cor noble.

MARIA

¡Mateu! (*L'abrassa, plorant.*)MATEU, *á nen Llorens.*

Ja ho veus. Encara som forts, ajudantnos l'un á l'altre! encara farém la nostra via sense tu.... Vés, cásathi ab la mala dona!

LLORENS

Pero, pares! Tinguéu compassió de mi y d'ella! Si no podém deixar d'estimarnos! si pressentím que serém felissos! Sigui el que sigui el passat, obli demho completament, que no hi influirà pas en la nostra felicitat!

MATEU

Be, be: no us ho privém pas de ser felissos.

LLORENS

Es que no puch deixarla, que sería morir! Y vosaltres no m'ho havéu d'impedir que sigui felis!

MATEU

Ja ho sabs; ens en anirém....

LLORENS

Pares! sobreposéseu á n'aquesta ce-

guera! Ella me donará forses per lluytar en la vida, ella sola! Y creyéu que jo la necessito una forsa moral per lluytar, per avensar sempre!

MATEU

¿Que no t'estimem prou nosaltre? eh? ¿T'estimaré mes ella?

LLORENS

Es una altra manera de estimar que jo necessito! Es una altra conciencia que satisfassi á la propia! La duch en la meva voluntat, en la meva fé! y sense la esperansa de que sigui meva, jo no podré ser rés: m'abandonaré com cosa morta!

MATEU

¿Vols dir.... que....?

LLORENS

Si! vosaltres seréu la meva desgracia, la meva mort! Y jo sento el goig de viure, jo'm sento la joventut, y passaré per sobre de tot lo que s'hi oposi!

MATEU

Fes lo que vulguis!

(Segueix)

Barcelona-Teatre Arnau

Dijous 1 d'Abril à la nit celebrá son benefici l'actor cómic Agustí Munné, estrenant la preciosa joguina en un acte y en prosa, de'n Francech Bassas Palaus, «La taberna del senyor Paco,» que per una mala interpretació fou anunciada am lo nom de «La taberna del Tio Paco.»

En conjunt l'obreta es molt divertida y passen les escenas ab molt d'interés pel públich, que al final se trova burlat al pobre taberner que després de veurersol-li el vi els parroquians, se'n van no pagan el gasto, tenin l'home un desespero y esperán mellor dia de venta per fer popular el nou establiment.

El beneficiat rebé bones mostres de simpatia durant la funció, siguent obsequiat per part del públich en molts aplaudiments al final de la joguina.

La concurrència continuá aplaudint y cridan en escena á l'autor, qui no sortí per trovarse á la seva vila de Granollers.

L'interpretació, admirable.

Del beneficiat senyor Munné no's pot demanar res més. Estigué en lo paper d'en Pau acertadíssim.

El senyor Cinca, feu un nunci molt ben fet.

En Riera en el paper de'n Paco el taberner molt just.

La senyora Puk feta una bodegera d'ofici verdadera.

Els demés molt acertats.

Després se representá la «Mare» de'n Rusiñol, son conjunt bó.

NOVES

Lo metje *Director de Magatzem* de la *Creu Roja* d'aquesta vila, senyor Fontdevila, ve donant los diumenges á la tarde, en lo dispensari de tan benéfica y útil institució, una serie de conferencies prácticas d'Higiene, en quinas, los senyors *Caballers* y *ls Camillers* y aprenen, molt ven apres, tot lo que fa esment á aquest ram de la Ciència, tan necessariapera'ls individus de la Institució.

Lo senyor Fontdevila s'explica am claretat y sencillesa lo que fa amena la lliíss, fent posar carinyo al estudi, fent que am entusiasme y tots á la una acudeixin á apendrer lo que si be es d'utilitat saber formant part de tan noble *Associació*, explicat am tecnecismes y tonades de sabi, mes enfastiguerien que no atraurien la atenció, per que farien un embull dins la clepsa dels oyennts que'ls fora difícil que'n puguessin treurer l'ayga clara.

Lo senyor Fontdevila mereix nostra modesta enhoraboua, car aixís creyem deu procedir tot el qui estiga al devant d'un càrrech com el en que dit senyor es trova en la *Creu Roja* d'aquesta vila.

* * *

Una altre nova que'ns es simpática y que creyem deu serho á nostres llegidors, es la instalació que porta á terme lo nostre Ajuntament.

Segens personas que per sa carrera estan al tanto, dita instalació reunirà tistas las conveniencias que deu reunir, tal y com la Ciència demana.

Aquesta es uua de les milloras que's feyan necessarias, car la manenera rutinaria de desinfectar am que's procedia, resultaba que costaba molts diners y la feyna surtia nal feta.

L'Higiene es lo mes essencial pera llurar á la Humanitat de contagis y pestes y sempre será d'aplaudir lo que's faci en pro de la mateixa.

Desde'l nostre últim nombre han fet casi, tots los actors de la Companyia que actua en «La Unió Lliberal», llur benefici.

El primer, com ja diguerem, fou el del actor cómic senyor Marti, qui posá la comedia arranjada del castellá per el senyor Franquesa «La taca de Café.»

Dita obra fou presentada am bastant justesa de detalls, essent del agrado del públich, guanyant-si molts aplaudiments els actors en especial el beneficiat.

El que'l precedí, fou el de la primera actriu senyora Vallespir que posá «Sor Teresa ó el claustro y el mundo» obra en quina y simpatisaren els oyents, y'n quina dita senyora feu una valenta protagonista ajudade pels demés actors y actrius que la ajudaren en son desempnyo.

No cal dir que foren tots aplaudits, en especial la beneficiade que fou obsequiada, al final amb varies regals.

Pera arrodonir la feste els senyors Brugés (tenor y'l senyor Uya (Baritono) hi cantaren cansons, les mes lluides de son repertori en quines s'hi guanyaren molts aplausos.

També'ns doná'l seu lo actor senyor Salas, posant la comedia també arranjada del castellá pel senyor Franquesa (aquest senyor es veu hi te la ma trencada am aixó de traduir del castellá—es alló, si's trova la feina feta, qui'ns fa trencar el cervell rumiant assumptos—¿eh senyor Franquesa y Comas?) quin titol es «Els Poruchs» (com si diguessim, «Levantar muertos» que no agradá ven be del tot, empro passá.

Després posá lo monolech del mestre Guimera «Mestre Olaguer» guanyantsi lo senyor Salas una y ben guanyada ovació

Per últim posá «L'ajencia d'informes comercials» del senyor Pompeyus Janer, que agradá del tot, essent l'actor senyor Lluells qui es guanyá els mes vius aplaudiments de la concurrència.

Dit actor, venim notant que's capta cada dia mes les simpatias del públich, simpatias que creyem merecedas.

Imprempta de Jaume Joseph.—Granollers.

V^{DA} DE P. BORET

REPRODUCCIONES

ARTÍSTICAS

FOTOLITOGRAFIA

J. JOSEPH VILARDEBÓ

IMPRESA Y BELLEUS: TREBALLS ECONÓMICS, MATERIAL MODERN PERA OBRES Y REVISTAS. ESPECIALITAT EN TARJETAS PERA' L COMERS Y L'INDUSTRIA.

GRANOLLERS.

Santa Elisabet, 3.

Francisco Soler y Trias

Aceites y Grasas Comestibles

Aceites y Grasas Lubrificantes

SUCURSALES

DEPOSITOS

GIJÓN: Langreo, 12
BILBAO: Granvía, 38.

MADRID, CADIZ, SEVILLA, ZARAGOZA,
SANTANDER, CORUÑA Y VIGO.

EN GRANOLLERS: REPRESENTANTE

Valentín Turu

Academia Politécnica

SECCIÓN DE CIENCIAS

DIRIGIDA POR

Jacinto Planas Rosich

INGENIERO INDUSTRIAL

SECCIÓN DE LETRAS
DIRIGIDA POR

Joaquín Planas Rosich
ABOGADO

Director Administrativo

Manuel Planas Rosich

5, Plaza de la Universidad, 5
BARCELONA.

